

Předmluva

Tohle není román o lásce. To pozná každý. Přesto, zblblá a ovlivněná tendencí všech vysvětlovat všechno všem v domnění, že jsme idioti úplně všichni, tuším, že je nutné vyjasnit sobě i vám, že do této knížky jsem zařadila několik svých povídek, sloupků, hodně rad, dvě básně, infantilní reportáž a pár historek, které mi vyprávěla má kamarádka, se kterou spolupracuji už dlouhé roky, Jana Procházková.

Prolog

Cítím povinnost vám prozradit, že moje maminka je mnohem hodnější a chytřejší, než jak pořád píšu, má dcera je praktičtější a vzdělanější, můj syn je normální kluk a můj manžel ve skutečnosti... není zdaleka tak vtipnej!

Nové vizáži starý partner překáží!

Byl nádherný podzimní den. S mužem jsme byli na chalupě a šli jsme do lesa. Nadechla jsem se syrového vzduchu a procítěně jsem řekla: „Miluju přírodu!“ A můj muž na mě úkosem koukl a řekl: „I po tom, co ti udělala?!“

Záhada žlutých žabek

Probudila jsem se mokrá potem. Zdál se mi strašný sen. Byla jsem doma a můj muž stál ve dveřích s kufrem a opouštěl mě, protože si nemohl pomoci, protože se strašně zamiloval do jiné ženy, s kterou, na rozdíl ode mě, chtěl žít navěky.

Levá strana postele, na které můj muž vždycky spí, byla hladká. Polštářek byl natřesený, hrany měla peřina po vyžehlení ostré jako nový časopis. Můj muž evidentně nespál doma a mně bylo jasné, že můj sen byl vlastně jen do noční hrůzy přeměněná skutečnost. Notabene jsem se zahlédla v zrcadle a v masochistické krutosti jsem připustila, že se manželovi nedivím. Proč by měl žít s bytostí, co má ňadra jak plováky parníku a nos baby Jagy z ruských pohádek?! Zadek a stehna jsem v zrcadle neviděla. Kvůli těm jsem vždycky trpěla nejvíc, ale lety se ostatní části mého těla tak nějak zhoršily, až přebily svou ohavností prim mých boků i mého pozadí. Krabí me-

todu – to znamená nikdy se neotočit zády k lidem, které důvěrně neznám – jsem ale uplatňovala stále, protože zadek mi sice už v mém vlastním srovnání nepřípadal tak hnusný, ale ve srovnání s odžínovanými lašicemi byl děsný furt!

Mého muže jsem v domě neměla. Zato jsem u postele našla žabky. Takové ty gumové botičky, co drží jen za proužek mezi prsty. Byly bledě žluté jak nezralý citron a měly skvrny. Tak nějak mi připomněly skvrnitý tyfus, co jsem si ve čtrnácti letech přivezla z Bulharska.

Letos jsme byli v Itálii. Opalovala jsem se zásadně v místech, kde nebyli Češi, a proto jsem byla šíleně vyděšená, když jsem zaslechla, že se k nám blíží česká skupina. Zmateně jsem šátrala po osušce, chtěla jsem se přikrýt, ale manžel mi podal kapesník a řekl: „Stačí obličej.“

Dům byl divně prázdný. Napsala jsem zamilované SMS Robertovi. S Robertem chodím už několik let. Máme společné zaměstnání a sex nevídaných kvalit. Jednou jsme zkusili čichnout si k éteru, milovali jsme se s nadpozemskou intenzitou, ale mě se pak zmocnila nervozita tak silná, že mi do těla jakoby píchaly tisíce drobných jehliček a brnělo to, jako bych byla pod proudem. Radši jsem se tedy sexu od-

dávala přirozeně a často jsem si říkala, co to znamená, když je někdo vášni oddán bezuzdně. Já chtěla být taky bezuzdná, ale při orálním sexu mě často bolela záda a při nevšedních polohách mě chytala křeč do chodidel. Ty žluté žabky mi chodidla kopírovaly přesně. Musely mít velikost maximálně třicet šest. To znamenalo, že dcery, která má sice asi o 50 kilogramů míň než já, ale nohy o tři čísla větší, určitě nebyly...

Robert je ženatý. Já jsem sice taky vdaná, ale Robert je ženatý tak nějak víc. U Roberta to znamená, že mně nikdy nedal přednost před svou ženou, a že to je jasným důkazem, že mě TOLIK nemiluje!

Všechny mé přítelkyně jsou vdané a všechny chodí se ženatými muži. Ani jeden z nich nemá v úmyslu opustit svou manželku a my všechny dobře víme, že drama by nastalo až ve chvíli, kdyby si manželka usmyslela, že od nevěrného partnera odejde. To ale ani v jednom případě zatím nehrozilo, manželky si zřejmě samy bezuzdně užívaly s někým jiným, stejně zadaným jako jejich muž, a já s mými přítelkyněmi, abychom nezůstaly samy, jsme setrývaly v relativním klidu s našimi muži, kteří nám evidentně zahýbali s jinými, pravděpodobně vdanými nevěřnicemi. Jenže teď byl můj muž pryč a naše

rovnováha byla narušena! Robertovi jsem napsala, že jsem prožila strašnou noc, protože se mi zdálo, že ON mě opouští, že jsem sama doma a zřejmě sama na světě, a když za mnou nepřijde, že se už nikdy nevidíme. (To jsem si dovolila dost, ale prožila jsem s Robertem především tak úžasné milostné chvíle, že jsem si byla skoro jistá, že je bude chtít opakovat.) Pak jsem si napustila vodu do vany a nalila do ní olivový olej, abych v té budoucí samotě měla aspoň hebkou pleť. A pak jsem se šplíchala v bublinkách a najednou se otevřely dveře a tam stál... cizí chlap! Zalkla jsem se bublinkami a hrůzou! Skoro nikdy jsem se nekoupala, když doma nikdo nebyl! Když mi bylo asi tak sedm, tak teta z Chodovce vyprávěla, jak se u sousedů na Štědrý den odpoledne ve vaně utopila dvanáctiletá dcera a jak pak sousedka zešílela žalem a s nahou dcerou v náručí běhala po zasněžené zahradě. Nesnesla jsem taky, když byly v koupelně samy mé děti. Bušila jsem jim vždycky na dveře. Volala jsem: „Žiješ?“ a jednou si můj šestnáctiletý syn myslil, že jsem úplně zešílela, protože jsem cloumala klikou u koupelnových dveří a ječela jsem: „Nesmíš používat počítač!“ Představovala jsem si totiž, jak si můj chlapeček bere do vany laptop, jak ho zapojí do zá-

suvky, jak mu stroj upadne do vody a jak ho zasáhne 220 voltů a bude mrtev!

Hystericky jsem se plácala v koupelnové pění a ten cizí chlap podrážděně řekl: „No co, co, to jste ještě nikdy neviděla instalátéra?!“ Byl to skutečně instalatér Klíma, který nám v domě zařizoval obě koupelny a měl od domu klíče, i když byl cvok. Instalatér Klíma byl bos. Vlastně ne docela. Na nohou měl žluté žabky. Citronově bledé s barevnými fleky. Byly mu tak malé, že mu vykukovaly celé paty.

Robert na mou SMS nereagoval. Napsala jsem proto zprávu Dušanovi. S Dušanem jsem chodila před Robertem. Dušan vůbec nebyl můj typ. Měřil stejně jako já (byl prcek) a měl trochu šilhavé oči. Taky koktal. Ale jen když mluvil... Dušan většinou mlčel a miloval mě oddanou láskou, kterou jsem už dlouho neopětovala. Pravda ale je, že v poslední době jako by se trochu, malinko odcizoval, jako by jeho život pohlcovaly jiné, atraktivnější světy, a já si nemohla pomoci, ale měla jsem neodbytný dojem, že je to proto, že stárnu a že on si našel někoho hladšího a hezčího, někoho, kdo je, jako jsem byla já před patnácti lety...

Pak jsem si udělala tuňákovou pomazánku a pak jsem dospěla k závěru, že jsem na tom opravdu špatně, protože jsem

dokázala sníst jen dva rohlíky. A pak jsem si uvědomila, že s mým mužem se opravdu pořád víc a víc vzdalujeme.

Dnes jsem muži pochopitelně asi třicetkrát telefonovala, ale uživatel byl mimo provoz. Mimo provoz byla i naše pračka, zmobilizovala jsem se a zavolala opraváře, všimla jsem si přitom, že pod špinavým prádlem něco žlutě svítí. Žabky. Žluté jako citron s fleky. A pak jsem našla ještě patery. Měla jsem doma sedm párů žlutých žabek! Nikdy jsem nemohla být tak opilá, abych si je sama pořídila! Nikdo neměl tak miniaturní nožku, aby si je koupil. Žádná reklamní kampaň nemohla být tak masivní, aby se v ní rozdávalo takové množství dárků. Měla jsem čtrnáct žlutých botiček a napadlo mě několik verzí vysvětlení:

Vietnamky u nás ztratil někdo z Ukrajinců, co opravovali náš dům a chtěli je propašovat do domoviny.

Vietnamky patří skupině trhovců, kteří se náš dům rozhodli tajně používat jako svůj sklad.

Vietnamky jsou mého syna, který je blázen a sbírá je stejně maniakálně jako pивní tácky.

Vietnamky jsou mé dcery, která definitivně zanechala studia a má je na výměnu za marihuanu.

Vietnamky jsou mého muže, který právě zmizel se svými sedmi maličkými milenkami.

Vietnamky jsou mé matky, která je dá celé rodině pod stromeček.

S mámou jsem spala na společném gauči až do třinácti let. Jednou, když mi bylo pět, tak jsem se v noci strašně vyděsila. Tehdy se mi zdálo, že se nade mnou nahýbá veliký muž. Blondák s dlouhýma rukama, ve kterých svírá mé bílé holínky s červeným lemováním. Vzbudila jsem mámu a ona mě uklidnila, že to byl jenom sen. Pravda je, že moje bílé holínky jsme už nikdy nenašli.

Můj muž nešel. Zato přišel Dušan a hned iniciativně volal na ambulanci, na záchytku a do márnice. A pak přišel Robert, jeho žena odjela na služební cestu (asi s milencem), a on měl proto volno, aby mě mohl utěšovat.

A pak klika cvakla a do dveří vešel můj muž! Vypadal zbědovaně a já si vzpomněla, jak jsem s ním začala chodit a jak seděl u nás v kuchyni a máma měla řeči, že by měl jít domů, a já jsem se chtěla zpupně vzepřít a osudově jsem řekla: „To je ale můj **nasávající!**“

Všichni mí muži na sebe hnusně koukali. Nejhnusněji koukali na mě. A pak se všichni zvedli a já byla doopravdy sama! Svůj

smutek a věčné hledání věčných jistot jsem překombinovala tak, že jsem ztratila tři muže jednou ranou! A v tu chvíli mě napadlo, proč mám v domě sedmero žabek.

Nastražil je na mě Bůh! Seslal je na zem jako kompenzaci ztracených gumáků v mém dětství. Jako upozornění na to, že jsem i bez holínek přežila velikou vodu své zoufalé puberty, počátky svého ženství i bouře milostných proher. Bůh mi seslal sedm párů legračních bot, aby na mě až do smrti už nemusel myslet. **Bůh mi dal vietnamky proto, abych svým životem řapala dál.** A tak teda jo.

P. S. 1: Když konečně přišel ten opravář na pračku, tak se ohnul a toho využil náš labrador Othello, přišmrdolil se k němu a olízl mu tvář. A ten chlap se vztyčil a vyděšeně křičel a já se strašně omlouvala a on řekl: „To nic, to nic, pejsek mi nevadí, ale já jsem se lekl, že mě chcete políbit...“

P. S. 2: Koupila jsem si **jedny** červené kecky a muže už mám zase tři!